

ΕΚΦΡΑΣΗ

ΔΙΗΜΕΡΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΙΕΡΟΥ ΝΕΥΧΑΣΤΗΡΙΟΥ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ

ΕΚΦΡΑΣΗ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ

ΙΕΡΟΥ ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟΥ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ
ΜΕΤΟΧΙΟΥ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΜΑΧΑΙΡΑ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ: Π. ΑΝΔΡΕΑΣ ΑΓΑΘΟΚΛΕΟΥΣ

Τ.Θ. 42036, 6530 ΛΑΡΝΑΚΑ - ΚΥΠΡΟΣ

ΤΗΛ: 99607871 - ΦΑΞ: 22991545

www.isagiastriados.com

ΤΕΥΧΟΣ 153, ΙΟΥΛΙΟΣ - ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2015

ISSN 1019-5181

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ - ΕΚΤΥΠΩΣΗ: ΖΑΦΕΙΡΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΥΙΟΣ ΛΤΔ - ΛΑΡΝΑΚΑ

ΟΧΙ ΑΠΕΛΠΙΣΙΑ ΣΤΗΝ ΠΤΩΣΗ

Αγίου Νεοφύτου του Έγκλειστου

κεῖνοι πού ἔχουν πέσει δέν εἶναι ἀνάγκη νά ἀπελπίζονται ἀλλά νά ἀνεγείρονται μέ χρηστές ἐλπίδες. Ἄς μᾶς καταλάβει ἡ ἀπελπισία ἐπειδή ἀπομακρυνθήκαμε ἀπό τό Θεό καί πολύ τόν λυπήσαμε. Ἄς μᾶς διστάσουμε μήπως δέν μᾶς προσδεχθεῖ ἐπιστρέφοντας, ἐπειδή κακῶς ἐδαπανήσαμε τήν παρουσία Του· γιατί μετρητή εἶναι ἡ ἁμαρτία καί ἡ κακία μας, ὅποιαδήποτε καί ὀσηδήποτε καί νᾶναι. Τό ἔλεος ὅμως Ἐκείνου εἶναι ἄμετρο καί ἀπέραντο καί ὄχι μόνο μᾶς δέχεται χωρίς προσβλητικό τρόπο ὅταν ἐπιστρέφουμε σ' Αὐτόν, ἀλλά καί λαμπρά μᾶς στολίζει μέ τήν πρώτη τῆς υἰοθεσίας στολή.

Ἀγαπητοί μου Ἀδελφοί, ἄς φροντίσουμε νά μεταβληθοῦμε «ἐκ ρυπαρίας πρὸς κάθαρσιν καί ἐξ ἁμαρτίας πρὸς ἁγιασμόν»· μεγάλη χαρά, λέγει ὁ Χριστός, γίνεται στόν οὐρανό γιά ἕνα ἁμαρτωλό μετανοοῦντα. ❖

Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΜΑΣ

Ἄρχιμ. Σωφρόνιου Γ. Μιχαηλίδη

Κάθε Αὐγούστο οἱ Ὀρθόδοξοι Χριστιανικοὶ γιορτάζουμε τὸ «Πάσχα». Δέν ὑπάρχει πόλη ἢ χωριό πού νά μὴν ἔχει μία ἐκκλησία ἢ, ἔστω, ἓνα ξωκλήσι ἀφιερωμένο στή Μητέρα τοῦ Κυρίου μας. Ὁ Ὀρθόδοξος λαός μας, μέ τὸ ἀλάνθαστο κριτήριό του, ὑπερύψωσε στή συνείδησή του τὴν Παναγία μας καί τῆς ἔστησε θρόνο βασιλικό μέσα στήν καρδιά του. Κι εἶναι χαρακτηριστικό ὅτι δέν ὑπάρχει ὀρθόδοξη οἰκογένεια, ὀρθόδοξο σπίτι πού νά μὴν ἔχει μέσα εἰκόνημα τῆς Θεοτόκου.

Πραγματικά εἶναι μεγάλη ἡ ἀγάπη τῶν Ὀρθοδόξων γιά τὴν Παναγία μας: Αὐτή εἶναι «ἐλπίς τῶν ἀπηλπισμένων», «πρεσβεία θερμή», «τεῖχος ἀπροσμάχητον», «ἐλέους πηγὴ», τοῦ «κόσμου καταφύγιον», «ἀδικουμένων προστάτης», τῶν «θλιβομένων ἢ χαρά», καί τόσα ἄλλα πού ἡ εὐσέβεια τοῦ λαοῦ μας τῆς προσδίδει. Κι ὄχι μόνο αὐτό, ἀλλά καί τὴν ὑμνεῖ ὡς «ὑπερευλογημένην», ὡς «Παναμώμητον», ὡς «Πανάχραντον», ὡς «Ἀμόλυντον», ὡς «Ἀιμακάριστον», ὡς «ἡγιασμένον Ναόν», ὡς «Παράδεισον λογικόν», ὡς «Ρόδον τὸ ἀμάραντον», ὡς «Βασιλέως καθέδραν», ὡς «Σιών ἁγίαν», ὡς «Θεοῦ κατοικητήριον», ὡς «Κλίμακα οὐράνιον», καί τόσα ἄλλα.

Ποιός ἀπὸ ἐμᾶς στὸν πόνο του δέν κατέφυγε στήν Πανα-

για! Ποιός στή θλίψη του δέν ζήτησε τή βοήθειά Της! Ποιός μπροστά στον κίνδυνο δέν τήν έπικαλέστηκε! Ποιά μάνα δέν γονάτισε μπροστά στο εικόνισμά της παρακαλώντας για

τά παιδιά της! Για μᾶς τούς Έλληνες Όρθόδοξους ή Παναγία άποτελει, μετά τον Τριαδικό Θεό, τό άγιότερο, τό σεβαστότερο, τό θαυμαστότερο, τό πιό άγαπημένο πρόσωπο, τήν ούράνια Μητέρα μας: Αύτήν πού μαζί μέ τον Υιόν Της κυβερνᾶ τή ζωή Της Έκκλησίας και τών πιστών.

Κι όλος αυτός ό σεβασμός, όλη αύτή ή τιμή δέν είναι τυχαία αλλά συνειδητή. Γιατί σ' Αύτήν και στον Θεάνθρωπο Υιό της όφείλουμε τή σωτηρία μας, δηλαδή τό πᾶν. Όπως ό Χριστός όνομάζεται «νέος Άδάμ», έτσι και ή Παναγία όνομάζεται «νέα Εύα». Όπως ό Χριστός έρχεται για νά άποκαταστήσει ό,τι κατέστρεψε ό πρώτος Άδάμ, έτσι και ή Θεοτόκος, έπανορθώνει ό,τι γκρέμισε ή πρώτη Εύα. Μέ τήν ύπακοή Της στο θέλημα του Θεού έδωσε ανθρώπινη φύση στον Υιό του Θεού, κι έτσι βοήθησε όσο κανένα άλλο ανθρώπινο πρόσωπο στή σωτηρία μας. Η πρώτη Εύα έφερε τό θάνατο στή ζωή μας: ή δευτέρα Εύα, ή Παναγία μας, έφερε τήν αιώνια ζωή.

Μέ τό ἀνθρώπινο σῶμα πού τοῦ ἔδωσε ἡ Παναγία μας, ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ, πού εἶναι Θεός ἀληθινός ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ, ἔνωσε στόν ἑαυτό Του τό Θεό καί τόν ἄνθρωπο, ὄντας τέλειος Θεός καί τέλειος ἄνθρωπος. Κι ἀφοῦ ἀνέλαβε πάνω του τό βαρῦ φορτίο τῶν ἁμαρτιῶν ὄλου τοῦ κόσμου, αὐτός πού ἦταν ἀναμάρτητος, τίς ἀνέβασε πάνω στό σταυρό καί τίς ἔσβησε μέ τό αἷμα Του. Καί μέ τό θάνατό Του, τόν ὁποῖο δέχθηκε θεληματικά γιά χάρη μας, νίκησε τό θάνατο καί ἀνεστήθη, δίνοντας τώρα καί σέ μᾶς τή δύναμη τῆς ἀνάστασης πού θά πραγματοποιηθεῖ γιά μᾶς κατά τή Δευτέρα Παρουσία.

Μ' αὐτό τόν τρόπο ὁ Χριστός, ὡς ἀντιπρόσωπός μας ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, νικᾷ γιά λογαριασμό μας τό θάνατο, τό Σατανά, τή φθορά, τήν ἁμαρτία, καί μᾶς ἐπαναφέρει στήν κανονική μας πορεία, στήν πορεία πού ὀδηγεῖ στή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Γιά τήν ἀκρίβεια, μᾶς βάζει ἀπό τώρα μέσα στή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ἀφοῦ ἡ Ἐκκλησία τῆς ὁποίας ἐμεῖς εἴμαστε μέλη, εἶναι ἡ προέκταση τῆς Βασιλείας τῶν οὐρανῶν στή γῆ.

Ἔτσι, μέ τή βάπτισή μας γινόμαστε ἀπό τώρα πολῖτες τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Ὑπάρχει ἄραγε πιό μέγανος προορισμός ἀπό αὐτόν;

Στό μεγάλο αὐτό ἔργο τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου, ἡ Παναγία ἔπαιξε – ὅπως ἐλέχθη πιό πάνω – καίριο ρόλο. Χωρίς τή δική της συνδρομή τίποτε δέν θά μπορούσε νά γίνει. Χωρίς τήν πρόθυμη ὑπακοή πού ἔδειξε στό θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ δέν θά μπορούσε νά γίνει ἄνθρωπος, νά σταυρωθεῖ γιά μᾶς, νά πεθάνει γιά μᾶς, νά ἀναστηθεῖ γιά νά ἐξαλείψει τίς ἁμαρτίες μας μέ τό αἷμα Του. ❖

ΕΙΔΑ ΤΟ ΘΕΟ ΗΕ ΑΛΛΑ ΗΑΤΙΑ

Γιώργου Κυπριανού

Ηταν δειλινό, χωρίς φῶς, σκοτεινά. Εισήλθαμε στο κατεχόμενο χωριό. Ὁδηγήσαμε τίς ρόδες πρὸς τὴν ἐκκλησία, τὴν περιβόητη γιὰ τὴν ἐντυπωσιακὴ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς. Τώρα τζαμί. Εἶδαμε φῶς. Ἐνα ἀμυδρὸ ἄσπρο φῶς νὰ σχηματίζει ἔντονα τὰ σταυροειδῆ καὶ περίτεχνα παράθυρα. Κάποιος ἦταν μέσα. Ἡ μικρὴ πόρτα τοῦ Ἱεροῦ ἀνοιχτή. Πλησιάσαμε καὶ εἶδαμε τὴν ἔνδειξη νὰ βγάλουμε τὰ «σανδάλια» μας. Ἀκούσαμε ἕνα χαμηλόφωνο καὶ βαρύτονο ἰσλαμικὸ ἄσμα. Σεβαστήκαμε τὴ στιγμή.

Ὁ ἕνας ἀπὸ μᾶς τόλμησε καὶ εἰσήλθε. Τολμήσαμε καὶ οἱ ὑπόλοιποι. Βρεθήκαμε ἐνώπιον μίας προσευχητικῆς μαρτυρίας ἐνὸς ντόπιου μουσουλμάνου. Μόνος του μέ τό φῶς, σιγομουρμούριζε, σιγοαπάγγελλε, ἤρεμα καὶ ἀτάραχα, γονυκλινῆς κατὰ τό ἰσλαμικὸ τυπικὸ. Καὶ μεῖς τό ἴδιο ἀθόρυβα περιεργαζόμεσταν τόν χώρο. Λίγο προσκνηματικά, λίγο τουριστικά, λίγο κατανυκτικά, λίγο πρόχειρα καὶ βιαστικά, λίγο πονεμένα, λίγο προσφυγικά...

Ὁ προσευχόμενος κάποια στιγμή ἀνασηκώθηκε, δίπλωσε τό «ἐπεύχιο» του καὶ μέ ἀργὰ βήματά μᾶς πλησίασε. Ἐγκάρδιος, ζεστός, χαμογελαστός, μᾶς ἔτεινε τὴν χεῖρα. Λιγοστά τὰ ἀγγλικά του, ἀλλὰ πλούσιο τό βλέμμα του. Ἐνέπνεε τῷ ὄντι προσευχή. Ἡ ὄλη του στάση καὶ συμπεριφορὰ ἦταν μία μαρτυρία τῆς προηγηθείσας προσευχητικῆς του κατάστασης. Ἔστω

ἄλλόθρησκος, ἔστω μουσουλμάνος, ἔστω ἄλλότριος ικέτης... ἔστω χωρίς τὰ ἀνούσια, τυπικά «ἐπαναπροσεγγιστικά» σχόλια ἄλλων συναντήσεων. Δέν εἶπαμε τίποτα. Ἀπλά μᾶς κοιτοῦσε μέ ἕνα καθάριο, ἀγαπητικό σχεδόν βλέμμα. Ἰσραῖος μουσουλμάνος. Κι ἄς ταυτίσαμε τόν ὄρο μέ σφαγές καί βεβηλώσεις.

Ἀποχαιρετίσαμε μέ τόν ἴδιο τρόπο. Μᾶς συνόδευσε στήν πόρτα τοῦ ἱεροῦ. Τοῦ δικοῦ μας ἱεροῦ, τοῦ δικοῦ του τζαμί. Μᾶς περίμενε νά δέσουμε τὰ «σανδάλιά» μας. Τό φῶς ἀπό πίσω του ἔκανε σκιά πάνω μας. Μόλις τό ἀντιλήφθηκε ντροπαλά ὑποχώρησε γιά νά μᾶς διευκολύνει. Λεπτότητα καί διάκριση. Γελάσαμε μαζί. Μπήκαμε στό αὐτοκίνητο. Αὐτός ἔκλεισε τό φῶς καί τήν πόρτα τοῦ ἱεροῦ μας, τοῦ τζαμί του. Τόν εἶδαμε νά περπατᾶ καί νά χάνεται μέσα στά σοκάκια τῆς ἔνδοξης πάλαι ποτέ χριστιανικῆς κωμόπολης. Μέ ἕνα σταθερό βηματισμό, ἕνα εὐθυτενές ἀνάστημα, ὡσάν νά μεταφερόταν καί ὄχι νά κουβαλοῦσε τήν βαρύτητά του.

Δέν θέλω νά συγκρίνω. Δέν θέλω νά κρίνω. Δέν θέλω κἄν νά καταγγείλω τήν βεβήλωση τοῦ ναοῦ. Ὁ πόνος καί ὁ καημός εἶναι δεδομένα. Τόν ἑαυτό μου εἶδα μέσα στό ναό. Εἶδα καί τόν Θεό ἀλλά ὄχι μέσα ἀπό τὰ μάτια τὰ δικά μου... ❖

ΚΥΡΙΕ, ΕΙΝΑΙ ΚΑΛΟ ΝΑ ΜΕΙΝΟΥΜΕ ΕΔΩ

π. Αλέξανδρου Σμέμαν

Κχεδόν στό τέλος τοῦ λειτουργικοῦ ἔτους, τόν Αὐγουστο, ἔχουμε τή γιορτή τῆς μεταμόρφωσης τοῦ Χριστοῦ. Αὐτός εἶναι ἕνας ἄλλος ἀπό τούς θεμελιώδεις ἑορτασμούς. Δυστυχῶς, ἐπειδή συνήθως πέφτει σέ ἐργάσιμη μέρα, δέν τή γιορτάζουν πολλοί ἄνθρωποι. Ὡστόσο διαθέτει μία μοναδική σημασία γιά τήν κατανόηση τῆς ὀρθόδοξης πίστεως. Ὁ Χριστός πῆρε τούς μαθητές Του, ἀνέβηκε στό ὄρος καί ἐκεῖ τό πρόσωπό Του φάνηκε νά λάμπει. Τά ροῦχα του ἔγιναν λευκά σάν τό χιόνι καί ἕνας ἀπό τούς ἀποστόλους εἶπε: «Κύριε, εἶναι καλό νά μείνουμε ἐδῶ». Αὐτό ἦταν ἡ ἐκπλήρωση κάθε ἀνθρώπινης ἐπιθυμίας, ἡ στιγμή τῆς ἀνώτατης εὐτυχίας, ἐπειδή τίποτε σ' αὐτό τόν κόσμο δέν μπορεῖ νά μᾶς ικανοποιήσει ἐκτός ἀπό τόν Θεό, τή δόξα του, τό φῶς του, τήν ἀλήθειά του, τή βασιλεία του. Καί πάλι, ὁ χριστιανισμός εἶναι χαρά - αὐτό εἶναι τό νόημα τῆς μεταμόρφωσης. Δέν ἔχουμε ἐδῶ ἕνα βιβλίο συνταγῶν: τή Δευτέρα κάνε αὐτό, τήν Τρίτη κάνε ἐκεῖνο.

Ὁ Θεός δέν μᾶς ἔδωσε ἕνα σύνολο ἀπό συνταγές καί κανονισμούς ἀλλά ἔδωσε τόν ἑαυτό Του καί αὐτό σημαίνει τή ζωή, τήν ἀγάπη καί τή μεταμόρφωση. Μᾶς ἔδωσε τή δύναμη νά τόν συνοδεύσουμε στήν ἀνάβασή Του στό Ὅρος Θαβώρ καί νά γευθοῦμε ἐκεῖ ὅσα ἔχει προετοιμάσει γιά μᾶς. Τί εἶναι ἡ Ἐκκλησία; Ἡ Ἐκκλησία ἀποτελεῖ σ' αὐτόν τόν κόσμο τήν ἀντανάκλαση τοῦ φωτός πού εἶδαν οἱ Ἀπόστολοι στό Ὅρος Θαβώρ. Ρωτήστε τούς ἡλικιωμένους. Ποτέ δέν θά καταλάβαιναν τί σημαίνει τό ὅτι πρέπει νά πᾶνε στήν ἐκκλησία, ἐπειδή

τό νά πᾶνε στήν ἐκκλησία ἀποτελεῖ χαρά γι' αὐτούς, καί, ὅταν δέν μποροῦν νά πᾶνε στήν ἐκκλησία, αἰσθάνονται δυστυχισμένοι. Ἐνώ ρωτᾶμε «πόσο;» καί «γιά πόσο καιρό;» αὐτοί θά ἔδιναν τά πάντα γιά νά ἔχουν τήν εὐκαιρία νά πᾶνε στήν ἐκκλησία. Ἡ ἐκκλησία γι' αὐτούς δέν εἶναι ἕνας τόπος ὅπου ἐκπληρώνουμε τίς θρησκευτικές μας ὑποχρεώσεις ἀλλά ὁ τόπος ὅπου βρίσκουμε τό πραγματικό μας σπίτι, ὅπου μᾶς δίνεται ἡ χαρά καί τό φῶς. Ἐτσι στή λειτουργία τοῦ ἔτους, ἀποκαλύπτονται καί μᾶς δίνονται ὅλες οἱ διαστάσεις τοῦ Χριστιανισμοῦ – ἡ ἀτομική, ἡ κοινωνική καί ἡ κοσμική. Ἡ χριστιανική ζωή ἀποκαλύπτεται ὡς ἄνοδος σ' ἐκεῖνο τό ὅρος, ἀκολουθώντας τόν Χριστό. Μερικές φορές κάνει πολλή ζέστη, μερικές φορές πολύ κρύο. Μερικές φορές κουραζόμαστε ἀπό τήν προσπάθεια, τήν ἀφήνουμε καί φαινόμαστε νά τά ξεχνᾶμε ὅλα αὐτά.

Καί ὁμως, ἂν ὑπάρχει νόημα στή χριστιανική ζωή, αὐτό βρίσκεται ἀκριβῶς στό νά ἀκολουθήσουμε τόν Χριστό στό Ὅρος Θαβώρ, ἔτσι ὥστε στό τέλος νά μπορέσουμε νά ποῦμε: «Κύριε, εἶναι καλό νά μείνουμε ἐδῶ». ❖

ΓΙΑΤΙ ΛΟΙΠΟΝ ΗΜΑΣ ΔΟΘΗΚΕ ΑΥΤΗ Η ΠΑΡΑΛΟΓΗ ΖΩΗ;

Γέροντος Σωφρονίου του Essex

Από τό βιβλίο του «Άγιος Σιλουανός»

ἀποκάλυψη λέγει γιά τόν Θεό «Ὁ Θεός ἀγάπη ἐστίν»,
«Ὁ Θεός φῶς ἐστί καί σκοτία ἐν Αὐτῷ οὐκ ἐστίν οὐδεμία».

Πόσο δύσκολο εἶναι γιά ἐμᾶς τούς ἀνθρώπους νά τό ἀντιληφθοῦμε!

Δύσκολο γιάτί ἡ ἀτομική μας ζωή καί ἡ ζωή τοῦ κόσμου πού
μας περιβάλλει μάλλον ἀποδεικνύει τό ἀντίθετο.

Πραγματικά, πού εἶναι αὐτό τό Φῶς τῆς Πατρικῆς ἀγάπης,
ἂν ὅλοι σχεδόν σάν φτάνουν στό τέλος τῆς ζωῆς τους φωνάζουν
μέ πίκρα καρδιάς μαζί μέ τόν Ἰώβ: «Αἱ ἡμέραι μου παρήλθον ἐν
βρόμῳ, ἐρράγη δέ τά ἄρθρα τῆς καρδιάς μου, ἄδης μου ὁ οἶκος...
Ποῦ οὖν ἔτι ἐστίν ἡ ἐλπίς;», κι αὐτό που μυστικά ἀλλά μέ δύναμη
ζητοῦσε ἡ καρδιά μου ἀπό τά νιάτα τῆς «τίς ὄψεται»;

Ὁ ἴδιος ὁ Χριστός μᾶς διαβεβαιώνει πώς ὁ Θεός προνοεῖ
στοργικά γιά ὅλη τήν κτίση καί ὅτι δέν λησμονεῖ οὔτε ἓνα μικρό
πουλάκι τ'οὐρανοῦ, ὅτι φροντίζει καί γιά τόν καλλωπισμό τῶν
ἀγριόκρινων, γιά τούς ἀνθρώπους μάλιστα ἡ πρόνοιά Του εἶναι
ἀσύγκριτα μεγαλύτερη, σέ βαθμό ὥστε «ἡμῶν καί αἱ τρίχες τῆς
κεφαλῆς πᾶσαι ἠριθμημέναι εἰσί». Ποῦ εἶναι λοιπόν ἡ πρόνοια πού
ἀπλώνεται μέχρι καί τά πύο ταπεινά πράγματα καί πού φροντίζει καί
γιά τά πύο ἐλάχιστα; Ὅλοι πνιγόμαστε ἀσφυκτικά ἀπό τό θέαμα
τοῦ ἀχαλίνωτου ὄργιου τοῦ κάκου στόν κόσμο. Μυριάδες ζωές,
συχνά στήν ἀρχή τους καί πολλές φορές χωρίς νά ἔχουν φτάσει
στήν αὐτοσυνειδησία, ἀρπάζονται μέ ἀπίστευτη σκληρότητα. Γιατί,

λοιπόν, μᾶς δόθηκε αὐτή ἡ παράλογη ζωή; Καί νά, μέ δίψα ζητᾶ ἡ ψυχὴ νά συναντήσῃ τόν Θεό γιά νά Τοῦ πῆ: Γιατί μοῦ ἔδωσες τή ζωή; Χόρτασα ἀπό βάσανα... Μέ σκέπασε σκοτάδι... Γιατί κρύβεσαι ἀπό μένα; Ξέρω πῶς εἶσαι ἀγαθός ἀλλά πῶς ἀδιαφορεῖς τόσο γιά τήν τραγωδία μου; Δέν μπορῶ νά σέ ἐννοήσω...

Ἔζησε στή γῆ ἕνας ἄνθρωπος, ἄνδρας μέ ἄσβεστη πνευματική δίψα, πού λεγόταν Συμεών. Προσευχόταν γιά πολύ καιρό μέ ἀσταμάτητο θρήνο «ἐλέησόν με». Καί δέν τόν ἄκουγε ὁ Θεός.

Πέρασαν μῆνες καί μῆνες μέ τέτοια προσευχή καί οἱ δυνάμεις τῆς ψυχῆς του ἐξαντλήθηκαν. Ἔφτασε στήν ἀπόγνωση καί φώναξε «Εἶσαι ἀδυσώπητος». Κι ὅταν μ' αὐτές τίς λέξεις ράγισε κάτι μέσα στήν ἀποκαμωμένη ἀπό τήν ἀπόγνωση ψυχὴ του εἶδε ξαφνικά τόν ζῶντα Χριστό. Φωτιά γέμισε τήν καρδιά του κι ὅλο του τό σῶμα μέ τέτοια δύναμη πού, ἂν κρατοῦσε ἀκόμα μία στιγμή ἡ ὄραση, θά πέθαινε.

Ποτέ πιά δέν μπορούσε νά λησμονήσει τό ἀνείπωτα πρᾶο, τό ἀπέραντα ἀγαπητικό, χαρούμενο καί γεμάτο ἀπό ὑπερνοητή εἰρήνη βλέμμα τοῦ Χριστοῦ. Καί στά ἐπόμενα χρόνια τῆς μακρᾶς ζωῆς του ἐμαρτυροῦσε ἀκάματα πῶς «ὁ Θεός ἀγάπη ἐστίν», ἀγάπη ἄπειρη, πού ξεπερνᾶ κάθε νοῦ. ❖

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ

Επισκόπου Ἀθανασίου Γιέβτις

Γιά τήν ἀγάπη χρειάζεται δεύτερο πρόσωπο, ἄλλο πρόσωπο, πραγματικά ἕτερο ἀπό τό Θεό. Ἀπό τήν πλευρά τοῦ ἀνθρώπου, ὅμως, ὁ ἄνθρωπος συνήθως πέφτει σέ μία ἀπό τίς δύο ἐντολές τῆς ἀγάπης. Οἱ πιστοί κλίνουν περισσότερο πρὸς τό Θεό. Λένε, ἀγαπῶ τό Θεό κι αὐτό μοῦ φθάνει. Οἱ ἄλλοι, πού ἀρνοῦνται τό Θεό ἢ δέν τούς ἐνδιαφέρει, λένε ὅτι, ἐγώ ἀγαπῶ τόν ἄνθρωπο κι αὐτό εἶναι ἕνα συγκεκριμένο πράγμα, κι ἐπομένως μοῦ φθάνει.

Στή σύγχρονη ἐποχή, πού τονίζεται πάρα πολύ (ὅταν τονίζεται) ἡ ἀγάπη πρὸς τόν ἄνθρωπο, ὑπάρχει κίνδυνος ἀκριβῶς ξηρασίας, ἀποπνιγμοῦ τῆς ἀγάπης αὐτῆς, διαστροφῆς τῆς ἀγάπης πρὸς τόν ἄνθρωπο, διότι λείπει ἡ δεύτερη διάσταση πού εἶναι ἡ ζωή, πού εἶναι ἐνδολογικό συστατικό τῆς ἴδιας τῆς ἀγάπης: Τό νά εἶναι δισδιάστατη. Καί πρὸς τόν Θεό καί πρὸς τό ἄνθρωπο. ❖

ἈΔΙΑΒΡΟΧΟΙ

Κίως πρέπει κάποτε νά κλαῖς
ποιητές, ἐκδότες, ἱεροκήρυκες ...
-ἀδιάβροχους σάν τά πιθάρια,
πού μέσα τους κρασί περνάει χιλιόχρονο
κι αὐτά μένουνε πάντα ἀμέθυστα.

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΤΗΤΑΣ

Καθηγητή Μέγα Φαράντου

Η ύφιστάμενη διαφορά μεταξύ τών φύλων ανήκει στη δημιουργία του Θεού, «Καί ἐποίησεν ὁ Θεός τόν ἄνθρωπον ἄρσεν καί θήλυ ἐποίησεν αὐτούς». Ἡ δυαδικότητα αὐτή του ἄνθρώπου, ἡ δημιουργία του ὡς ἄνδρα καί γυναίκα, ἔχει μεγάλη θεολογική σημασία. Μόνο ὡς «ἄρσεν καί θήλυ» εἶναι ὁ ἄνθρωπος εἰκόνα του Θεοῦ, δηλαδή ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νά τελειωθεῖ μόνο ὡς συνάνθρωπος, ὡς κοινωνία πρὸς τόν ἄλλο. Τό «Σύ» ἐδῶ δέν εἶναι κάτι τό ξένο ἀλλ' εἶναι τό Ἐγώ ὡς Σύ, ὡς ἀπέναντι· καί τό Ἐγώ δέν εἶναι ἀπλή ἐγωπάθεια, ἀλλ' εἶναι βίωση του Σύ ὡς Ἐγώ.

Αὐτή τή σημασία ἔχει ἐξ ἄλλου καί τό: Ἀγαπήσεις τόν πλησίον σου ὡς σεαυτόν, πού σημαίνει: Ὁ πλησίον μου, τό Σύ, εἶναι ὡς Ἐγώ ὁ ἐαυτός μου. Ὅλα αὐτά σημαίνουν ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἐκλογή νά ζήσει ἢ κοινωνικά ἢ μόνος· μόνη δυνατότητα ὑπάρξεώς του καί ἐκπληρώσεως τῆς ἀποστολῆς του εἶναι ἡ κοινωνικότητα· ἡ μοναξιά εἶναι ἤδη μιὰ μορφή θανάτου πρὶν τό θάνατο, ὁ ὁποῖος θάνατος ἀκριβῶς εἶναι ἡ πλήρης ἀπομόνωση, ἡ πλήρης ἀπώλεια τῆς κοινωνικότητας. ❖

ΕΝΑ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ

J. Bouchaud

Από χρόνια τό περίμεναν. Από χρόνια φαντάζονταν τήν υπέροχη αὐτή μέρα κατά τήν ὁποία ἓνα παιδί θά ἔμπαινε στό σπιτικό τους.

Σήμερα ἢ μέρα αὐτή ἔφτασε. Ἐλαβαν τό ἐπίσημο ἔγγραφο ἀπό κάποιο ἴδρυμα γιά υἰοθεσία: Μποροῦν νά πᾶνε νά πάρουν τό «παιδί τους». Τρέμοντας ἀπό χαρά ξεκίνησαν. Ἄφησαν τό σπίτι ὅπου τά πάντα εἶναι ἔτοιμα γιά νά ὑποδεθοῦν αὐτόν πού μέλλει νά ἔλθει. Ἡ γυναίκα ἔριξε μία τελευταία ματιά στήν κούνια τοποθετημένη στή μέση τοῦ καλύτερου δωματίου σάν μία Ἁγία Τράπεζα γιά νά δεχθεῖ τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ.

Τρέμοντας ἀπό ἀγάπη, ἔφτασαν. Στό ἴδρυμα συνάντησαν καί ἄλλες οἰκογένειες, πού ἦλθαν, ὅπως κι αὐτοί, νά πάρουν τό παιδί τους. «Ἐγώ θέλω ἓνα κοριτσάκι, νά εἶναι μόνο μερικῶν ἡμερῶν. Θα ἔθελα νά εἶναι ξανθό...». «Ἐγώ θά πάρω ἓνα ἀγοράκι ἔξι μηνῶν. Νά δεῖτε τί ὄμορφο πού εἶναι...».

«Ἐγώ... ἐγώ... ἐγώ...».

Ἄκουγαν χωρίς νά μιλοῦν... χωρίς νά μιλοῦν. Ἀπό μιά συμφωνία ἀγάπης πού δέν ἔχει ἀνάγκη ἀπό λόγια, ἄφησαν τούς ἄλλους νά πάρουν πρῖν ἀπό αὐτούς τό πολύτιμό τους δέμα.

Ἐπειτα ἡ ὑπεύθυνη τούς ρώτησε: «Κι ἐσεῖς, τί παιδί ἐπιθυμεῖτε; Κορίτσι; Ἀγόρι; Τί ἡλικία»;

Άλληλοκοιτάχτηκαν. Κι εκείνος άπάντησε: «Δώσε μας εκείνο ή εκείνη πού κανέννας δέν θέλει...». Καί τό πήραν στό φτωχικό τους σπίτι, τής φτωχικής συνοικίας τής πόλεως Σάντος, στή Βραζιλία, όπου ζοῦν.

Τό παιδί αυτό δέν θά εἶναι πλούσιο. Ίσως νά μήν εἶναι καί πολύ «έξυπνο». Μπορεῖ καί στήν υγεία του νά εἶναι πολύ ευαίσθητο. Άλλά... τό αγαποῦν. ❖

ΠΡΟΣΩΠΟ ΗΪΕ ΠΡΟΣΩΠΟ

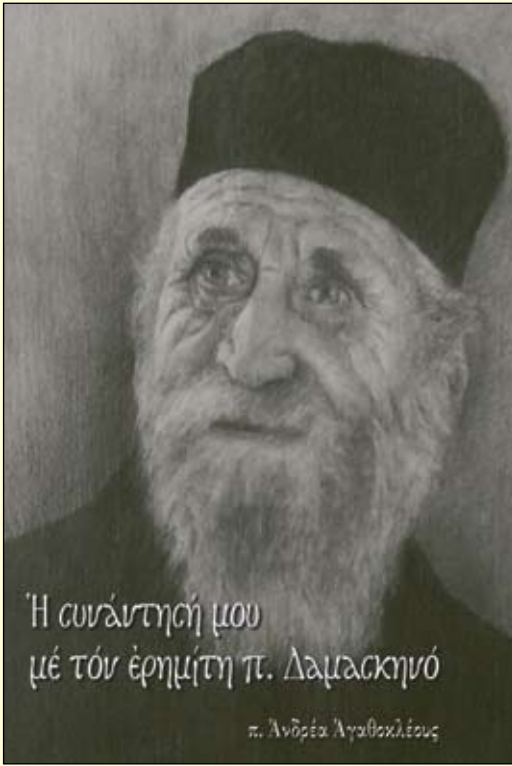
λεπόμαστε πρόσωπο μέ πρόσωπο,
Κύριε· τόσο εἶσαι κοντά μου.

Όταν ανοίγω τό παράθυρο, όποια
ώρα κι άν εἶναι, βλεπόμαστε.

Έχω τά μάτια μου κι ἔχεις κ' ἐσύ
όλου τοῦ γύρω μας κόσμου
τά μάτια. Τά λουλούδια μέ βλέπουν.

Κάθε πού άγκαλιάζω έναν
άνθρωπο, Κύριε, θαρρῶ
πώς κρεμιέμαι από τό λαιμό σου.

Νικηφόρος Βρεττάκος

τὴν ἐποχὴ τῆς ἔντασης, τοῦ ἄγχους καὶ τῆς ἐγωϊστικῆς μοναξιᾶς, ἡ παρουσία ἀνθρώπων πού ἐκλέγουν τὸ «ἐτέρως ζῆν», τὸν διαφορετικὸν τρόπο ζωῆς, πού χαρακτηρίζεται ἀπὸ εἰρήνη, ἡσυχία καὶ κοινωνικότητα ὡς ἀγάπη, γίνεται σημεῖο ἐλπίδας καὶ ὄντως ζωῆς.

Ἕνας τέτοιος ἄνθρωπος ἔζησε στὶς μέρες μας, κοντὰ καὶ μακριὰ μας, μόνος καὶ κοινωνικός. Τὰ ὅσα ἔζησε μαζί του περιγράφει ὁ π. Ἀνδρέας Ἀγαθοκλέους στὸ νέο του βιβλίο «Ἡ συνάντησή μου με τόν ἐρημίτη π. Δαμασκηνοῦ», ἐρμηνεύοντας συγχρόνως καὶ αὐτὸ τὸ «ἐτέρως ζῆν».

Τὸ βιβλίο κυκλοφορεῖ καὶ μέ τὴν εὐκαιρία τῶν δέκα χρόνων ἀπὸ τὴν κοίμησή του π. Δαμασκηνοῦ, ὡς ἔκδοσή τῆς Ἱερᾶς Σκήτης τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος, τὴν ὁποία ἴδρυσε.

Τὸ βιβλίο κυκλοφορεῖ καὶ μέ τὴν εὐκαιρία τῶν δέκα χρόνων ἀπὸ τὴν κοίμησή του π. Δαμασκηνοῦ, ὡς ἔκδοσή τῆς Ἱερᾶς Σκήτης τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος, τὴν ὁποία ἴδρυσε.

